



DAVID MARTÍ
EL PIRATA
de CALA MORISCA

*Premi Nèstor Luján
de novel·la històrica*



Columna

EL PIRATA
DE CALA MORISCA

DAVID MARTÍ
EL PIRATA
DE CALA MORISCA

Premi Nèstor Luján de Novel·la Històrica 2018

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2018

© DAVID MARTÍ, 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2433-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.580-2018

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S. L.

IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnaedicions.cat

EL JURAT DEL PREMI NÈSTOR LUJÁN DE NOVEL·LA HISTÒRICA (2018)

EL FORMAVEN: GLÒRIA GASCH, TIN LUJÁN, VICENT SANCHIS,

JAUME SOBREQUÉS I MARIA CARME ROCA.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

*Aquest llibre està dedicat a totes les persones
que s'atreveixen a allunyar-se dels ports segurs
per gaudir del vent, del mar i de la llibertat.*

*A la meva mare, la Maria Rosa,
una ànima lliure.*

«Bon viatge hagi tingut, per la gràcia de Déu i de la Verge del Vinyet, la pollacra del patró Agustí Sanç, tan carregada de gèneres i de sitgetans ardits. Ella i les altres fustes germanes».

Índex

PART I. MAR MEDITERRANI (ANY 1779 DE NOSTRE SENYOR)

1. El pescador de Sitges.	17
2. La Mare de Déu del Vinyet.	25
3. El celler dels Pintó	35
4. L'anglès	41
5. Els preparatius	55
6. El xantatge.	65
7. L'espia	73
8. La falsa acusació	87
9. El bergantí <i>Mercedes</i>	97

PART 2. OCEÀ ATLÀNTIC
(ANY 1780 DE NOSTRE SENYOR)

10.	Rumb a les illes de Sobrevent	109
11.	El vaixell negrer	119
12.	La boira	129
13.	Jean François Lefebre	141
14.	El dilema	151
15.	Llibertat	157
16.	L'Havana	169

PART 3. MAR DEL CARIB
(ANY 1781 DE NOSTRE SENYOR)

17.	L'abordatge	187
18.	La mulata	197
19.	La batalla de Pensacola	205
20.	El mapa del tresor	215
21.	El corsari de Sitges	223

PART 4. MAR DELS SET COLORS
(ANY 1781 DE NOSTRE SENYOR)

22.	L'illa de la Calavera	231
23.	El traïdor	239

24. El tinent anglès.	247
25. El tresor de la <i>Victory</i>	257
26. La bandera del corsari de Sitges.	267
27. Cala Morisca	279
Epíleg. Illes de Sobrevent (any 1649 de Nostre Senyor).	289
<i>Agraïments</i>	301

Part 1

MAR MEDITERRANI

(Any 1779 de Nostre Senyor)

El pescador de Sitges

Si la vida fos justa, ningú no s'hauria de quedar sol al món, ni tampoc viure sense les respostes que donen escalf i sentit a l'existència. L'Amat Vidal no va tenir més remei que aprendre aquestes dues lliçons alhora, el dia en què el seu oncle moria entre els seus braços, enmig d'un gran bassal de sang.

El noi, trist i abatut, va resseguir amb els dits l'estrella de mar dibuixada a la fusta i, sense treure's de la boca la medalla de la Verge del Carme que sempre duia penjada al coll, va

agafar el cap i va començar a arrossegar la barca en direcció a l'aigua.

La lluna pintava de plata les onades que anaven a morir a la platja de la Fragata, i el jove pescador, amb la mirada perduda a l'horitzó, es va haver d'aturar per recuperar l'alè abans de fer una última estrebada a la corda de cànem i endinsar-se al mar.

Amb l'ajuda dels remes es va allunyar de la costa buscant aigües més profundes i, quan va sentir el vent a la cara, va hissar la vela i va maniobrar fins que va enfilat el rumb que més li convenia per arribar al seu destí.

Els estels brillaven amb força en la immensitat del cel i, quan navegava davant de la Punta de la Cova del Pebre, va recordar la primera vegada que havia fet aquella mateixa travessa en companyia del seu oncle. Aleshores, es va tornar a sentir petit i desvalgut, com quan era un nen de cabells negres i rebels a qui tot feia por.

En aquella primera ocasió no havia pogut deixar de tremolar. Agafat al pal major de la barca, només es va deixar anar quan el pesca-

dor li va oferir les mans per ajudar-lo a desembarcar a cala Morisca, que, en la seva imaginació d'infant, li va semblar la mossegada d'un peix gegantí a les roques.

L'Amat, amb el pas del temps, va acabar coneixent cada pam de la cala on els pirates barbarescos, durant segles, havien establert un refugi des d'on saquejaven els vaixells que cometien la imprudència de navegar davant de les costes del Garraf.

El pescador recordava quan agafaven pops i orades a recer de la badia, i també les nits d'estiu que havien passat estirats a la sorra, explicant-se velles històries sota la llum de la lluna. Per això mateix, després de tota una vida plegats, i convençut que mai no havia existit cap secret entre els dos, va fer uns ulls com unes taronges quan el seu oncle, després d'escopir un gargall sanguinolent al gibrell, el va cridar des del llit per parlar amb ell.

—Aviat hauràs de sortir a la mar tot sol, Amat... —va dir el malalt mentre es netejava amb el mocador les restes de sang que li havien quedat a la boca.

—Què dieu, oncle? El metge m'ha dit que si us preneu cada dues hores una cullerada del xarop que us ha receptat, d'aquí a pocs dies ja estareu prou fort per tornar a pescar —el va interrompre el jove, sense poder apartar la mirada de l'esput que el seu tiet acabava d'expectorar.

—El metge s'equivoca, vailet, i tu ja ho saps. Només cal que vegis la sang que trec cada vegada que estossego. Per això és molt important que, abans que sigui massa tard, t'expliqui una cosa que fa molts anys que em guardo al pap.

—Oncle, ara no parlem més i reserveu-vos les forces, per favor. Ja veureu com us... —el va voler animar el noi, sense gaire fortuna.

—Calla, per l'amor de Déu! Calla i escolta'm amb atenció! —va cridar el malalt mentre s'incorporava del jaç i el jove el subjectava amb força.

L'Amat, sorprès per la manera de parlar d'aquell home que mai no li havia aixecat la veu en tota la vida, es va quedar callat, sense acabar d'entendre què passava.

—Fa molt temps, algú em va demanar que, quan arribés el moment, et donés una cosa...

Era evident que el vell pescador havia sabut captar la seva atenció, i el noi es va asseure al seu costat, mentre li agafava les mans. Aquell gest va emocionar profundament l'ancià, que, de sobte, va començar a sanglotar mentre les llàgrimes li lliscaven per les galtes mal afaitades i enrogides per la febre.

—Amat, creus que ho he fet bé? —va voler saber l'home després d'un llarg silenci mentre posava les mans del seu nebot contra el seu pit.

—Què voleu dir, oncle? —va preguntar l'Amat sense deixar-li anar les mans ni un sol moment.

—Volia saber si t'he fet bé de pare... —va confessar finalment el vell.

El noi mai no s'hauria esperat que el seu oncle li plantegés una qüestió com aquella i, després d'esgarriar-se amb els xiulets de la respiració fatigada del vell, li va respondre amb la veu entretallada.

—No vaig conèixer els meus pares, això

ho sabeu millor que ningú. Vós m'heu fet de pare, d'amic i de mestre... i si voleu que us digui la veritat, al llarg de tots aquests anys, amb la vostra manera de fer, heu aconseguit que mai els trobés a faltar.

—Ho he fet tan bé com he sabut, Amat. Per mi sempre seràs el meu fill, i ara que em dius això, ja sé que me'n puc anar en pau...

—Però, oncle, de què parreu? No veieu que no em podeu deixar sol? Què faria jo sense vós? —va dir l'Amat mentre s'eixugava les llàgrimes amb la màniga de la camisola.

—Amat, el que et volia explicar és que, quan jo mori, has d'anar a cala Morisca per buscar una cosa que fa molts anys em va donar el teu pare per a tu. Em promets que ho faràs?

En escoltar l'estranya petició del seu oncle, el noi es va aixecar de cop del llit.

—El meu pare? Per què em parreu ara del meu pare? —va preguntar mentre es posava les mans al cap.

—Ell em va demanar que ho fes així... —l'oncle tenia la veu cada vegada més cansada.

—Però per què em parleu del meu pare ara i no abans? —es va desesperar el jove.

En aquells moments, l'oncle tancava els ulls, ja moribund.

L'Amat va embarrancar la barca a la sorra i, seguint les indicacions que li havia donat el seu oncle abans de morir, es va acostar a la vella alzina que creixia a la cala. Allà, va remenar entre unes pedres que hi havia a la vora de la soca i va ser llavors quan va trobar el que buscava.

Quan el noi va veure la pedra gravada amb l'estrella de mar que ell mateix havia pintat al llagut tantes vegades, no s'ho podia creure, i de la sorpresa, va deixar anar un reneç que va ressonar per la cala com si fos un tro. El jove, amb el cor desbocat, va començar a esgratiñar amb l'aixada que havia dut de casa, fins que, després de treure uns cabassos de sorra, va picar contra unes lloses que semblaven protegir una mena d'amagatall.

—Quin sentit té tot aquest misteri, oncle? —es va dir en veu alta mentre apartava les pe-

dres i desenterrava el que semblava el sac vell i apedaçat d'un mariner.

L'Amat va tornar a la barca i de seguida va provar de desfer el nus amb les mans, però en veure que la corda estava massa seca, es va treure la navalla de la butxaca i, deixant-se endur per la impaciència, va esventrar el sac com si fos un peix a punt de cuinar.

El noi no va ser capaç d'entendre per què el seu oncle no li havia parlat mai del que contenia aquell costal i, per primera vegada a la vida, es va enfadar amb ell.

Però l'enuig no li va durar gaire.

De sobte va sentir com si una mà invisible li recargolés la panxa per dins, i es va haver de posar a quatre grapes per vomitar. Va ser llavors quan el jove va tenir clar que, a banda de deixar-lo sol al món, el seu oncle també s'havia endut a la tomba alguns secrets que, molt probablement, mai no podria arribar a revelar.

La Mare de Déu del Vinyet

Quan va arribar a casa, el primer que va fer l'Amat va ser estirar-se al llit i tancar els ulls, com si amb aquest senzill gest pogués fer tornar el passat i recuperar el seu món, que, en qüestió de només uns dies, semblava que s'ensorrés al seu voltant.

Els somnis del pescador estaven carregats de malsons en què es veia navegant en solitari per un mar desconegut enmig d'una terrible tempesta. La proa del vaixell que comandava estava decorada amb un mascaró que representava el rostre de la dona més bella que hagués vist mai, i mentre la nau tallava les onades com un ganivet acabat d'esmolat, a l'horitzó

es feia cada vegada més visible la silueta d'una illa misteriosa envoltada de boira.

De sobte, l'Amat va tenir la sensació que tot s'accelerava. El vaixell, amb totes les seves veles desplegades al vent de través, avançava cap a uns esculls traïdors que, apareguts del no-res, l'amenaçaven de fer-lo estelles. I quan ja era pràcticament a tocar, i embarrancar semblava inevitable, es despertava xop en un mar de suor.

L'Amat va obrir els ulls molt lentament i de seguida va passejar la mirada per l'habitació amb la intenció de comprovar si el sac que havia desenterrat el dia abans de cala Morisca també formava part d'aquell malson carregat de malastrugança.

El costal estava recolzat al bagul que tenia als peus del llit i, en veure'l, es va esgarriar perquè es va adonar que tot allò que vivia era ben real.

El repic de les campanes de l'església de Sant Bartomeu i Santa Tecla, que s'escolava per les finestres mig obertes, el va distreure una estona dels seus pensaments i li va fer re-

cordar que aquell dia se celebrava al poble la festivitat de la Verge del Vinyet.

Tot i que la tarda estava ben avançada, si s'apressava, molt probablement encara podria arribar a la missa a l'ermita dedicada a la Verge que hi havia als afores de la vila.

El noi, tip d'aquella mala sort que el perseguia, no s'ho va pensar més. Necessitava distreure's de tots aquells pensaments que l'obsedien, i va omplir el gibrell per rentar-se la cara abans de sortir de casa.

De seguida va agrair sentir la marinada al rostre i, una mica més serè, el pescador es va dirigir a la platja de la Fragata i des d'allà va córrer per la vora del mar fins anar a parar al camí vell de Vilanova. El sol del capvespre encenia amb foc els conreus d'aquell racó del Mediterrani, i quan l'astre rei tot just es ponia entre les vinyes, un parell de veus conegudes el van cridar. L'Amat, que encara esbufegava després de la correguda, de seguida va agrair trobar-se amb els seus amics, i abans que cap dels dos no obrís la boca, va abraçar amb totes les seves forces en Gaspar i la seva germana Vinyet.

—Avui no tinc gaire bon dia, amics. Aquesta nit no he pogut descansar gens per culpa d'uns malsons terribles —els va confessar mentre passejaven per la fira que cada any per aquelles dates s'instal·lava als voltants de l'església.

—Pensava que ja no tenies malsons —va respondre la jove pèl-roja mentre li clavava la seva mirada blava.

—Jo també m'ho pensava, Vinyet. Però estava equivocat. Tot era tan viu que, només de recordar-ho, em torna a faltar l'aire... —va dir el pescador mentre una suor freda li recorria l'espina i el feia estremir.

—Has somiat en el teu oncle? —va voler saber en Gaspar.

—No, però l'oncle està molt relacionat amb el que em passa —va deixar anar l'Amat amb un deix carregat de misteri.

—Amat, no ens ho vols explicar? —va preguntar la Vinyet mentre s'agafava del bracet del seu amic i li feia un petó a la galta.

—La veritat és que no sabia per on començar...

—Amat, per favor, parla sense embuts. Què et passa? —va voler saber ella mentre el pescador sospirava, visiblement cansat.

—Fem una cosa... És millor que vingueu a casa i vegeu amb els vostres ulls el que he trobat...

L'Amat va sortir de la seva cambra amb el sac apedaçat a la mà i, després de respirar profundament, es va decidir a explicar tot el que havia passat el dia abans.

—Ahir a l'alba vaig tornar a cala Morisca. La veritat és que la mort de l'oncle m'ha deixat molt aixafat i no tenia ganes de sortir al mar, però havia de complir una promesa —va explicar mentre deixava el sac a la taula i hi acostava unes cadires.

—Una promesa? —van exclamar els germans mentre s'asseien sense apartar la vista del costal.

—Sí, vaig prometre a l'oncle que aniria a cala Morisca a buscar aquest sac —va dir abans de quedar-se una estona en silenci.

En Gaspar, visiblement nerviós, es va acostar a la lleixa de la cuina i va agafar una ampolla de vi i uns gots que s'havien quedat al damunt d'un drap per acabar d'eixugar-se. Després, va servir un parell de dits de beguda en cada un i els va donar a la Vinyet i a l'Amat, abans d'asseure's per acabar d'escoltar les explicacions del seu amic.

—Jo mai vaig saber res d'aquest sac fins que no me'n va parlar l'oncle. De fet, per ser exactes, el que em va fer prometre va ser que aniria a cala Morisca a desenterrar una cosa. I això és el que m'hi vaig trobar.

—Llavors, el costal estava enterrat? —va voler saber la Vinyet, que semblava contagiar-se del nerviosisme del seu germà i feia glopets al got que tenia entre les mans—. I com el vas trobar?

—L'oncle em va dir que el trobaria a la vora de l'alzina, just sota una pedra gravada...

—Ara ja no entenc res! —va exclamar en Gaspar—. Una pedra gravada? Un sac enterrat? Vols dir que el teu oncle no tenia ganes de gastar-te una broma?

—Ja sé que això que us explico sona molt estrany. Però i si us digués que, a més, l'oncle va gravar la pedra sota la qual vaig trobar el sac amb la mateixa estrella de mar que hi ha pintada a la nostra barca?

Els germans, arribats en aquell punt, van pensar que el seu amic s'havia begut l'enteniement.

—Ens estàs prenent el pèl? —va voler saber de seguida en Gaspar.

—Jo sí que et vull creure, Amat, però digues, per què el teu oncle es va prendre tantes molèsties per un sac vell com aquest? No era més fàcil donar-te'l abans que es morís?

—Sí, però si ho va fer d'aquesta manera va ser perquè així l'hi van demanar... —va explicar el pescador amb la mirada clavada al got que aguantava entre les mans.

—De veritat? I podem saber qui li va demanar de fer-ho així? —va preguntar en Gaspar sense saber què pensar de tot allò.

—Va ser el meu pare. Ell va demanar a l'oncle que enterrés el sac en un lloc que només jo pogués trobar quan arribés el moment.

Els bessons es van mirar, i després d'uns segons, la Vinyet, amb un filet de veu, va preguntar l'única qüestió que quedava sense resposta.

—Amat, què hi ha en aquest sac?

El pescador va encendre unes llànties d'oli per il·luminar bé el menjador i, després, amb molt de compte, va buidar el costal sobre la taula.

—No sé què dir, Amat —va confessar la Vinyet, incapaç d'apartar la mirada del que el seu amic havia tret del sac.

—Jo tampoc sé què dir —va reiterar en Gaspar—. Però coneixent el teu oncle, si no te n'havia parlat abans, és perquè tenia un motiu prou important.

—Un motiu que mai sabrem —va donar per fet l'Amat mentre l'angoixa li oprimia el pit.

—Això només el temps ho dirà —va assegurar la Vinyet mentre abraçava el seu amic per consolar-lo.

—No penseu que aquesta història que ens acabes d'explicar no m'inquieta, però a mi

m'agradaria que brindéssim per tots els que ja no són amb nosaltres, i també per aquest sac que, per algun motiu que se'ns escapa, ha arribat ara a les teves mans —va proposar en Gaspar mentre tornava a omplir els gots i els animava a enlairar-los al cel.

—Moltes gràcies, amics. No sé què faria sense vosaltres —va dir l'Amat després de beure's el vi d'un glop.

Tot seguit, sense dir-se res, tots tres es van recolzar a la taula, i sota la llum de les llànties, es van quedar bocabadats observant les filigranes i els símbols que s'entreveïen entre el rovell de la fulla de tres pams d'una espasa molt antiga que semblava convidar el seu nou propietari a viure noves i excitants aventures.